

Графъ-тъ. Тя е дошла на тъничны-тъ прозоръ съ опасностъ на животъ-тъ си, както ми явява Геновева въ любезно-то си писмо, кое-то — ахъ — ахъ! —

Князь-тъ. Гдѣ ти е то писмо?

Графъ-тъ. (*Изважда писмо-то*) ето го (*Князь-тъ тайно прочита.*)

Кназь-тъ. Ахъ, Боже, Боже мой, благодарѣ ти.

Княгиня-та. Дай да го прочитѣ и азъ (*земва*) дойди драгоценостъ моя. — съ тебе ще ся тѣшѣ вмѣсто съ мож-тѣ сладкѣ единицѣ. (*Чете и плаче а Волфъ вѣзва*).

ПОЗОРИЩЕ XI.

Перви-тъ и Волфъ.

Волфъ. Опрощавайте, дѣто неможахъ да дойдѣ понапредъ.

Графъ-тъ. Нищо затова, Волфе, седнете (*сѣдва*) Инди въ кой день

Свищеникъ-тъ. Азъ мислѣ, че найдобрѣ ще бѣде, да направимъ въ тѣзи недѣлѣ, дѣто иде; защото тогова ще бѣдѣтъ хора-та дома си, и сѣ-кѣй ще може да дойде въ черковѣ.

Графъ-тъ. Тѣй да направамъ. Азъ съмъи тѣй-тѣй радъ да отидѣ сутра по ловъ, дано ми по отлекне тази тага и жалостъ.

Князь-тъ. То ще бѣде добро — иди синко и порасходи ся, знаѣ, че ти е тешко.